

REGAN HOFMANN

Enita
PRESS

**musím
vám niečo
povedať**

HIV pozitívna žena odhaľuje svoje tajomstvo

musím vám něčo povedat'

Životný príbeh

*Mojej milujúcej rodine,
ktorá mi zachránila život.*

*Na pamiatku Jodyho,
ktorý ho zmenil.*

REGAN HOFMANN

musím vám
niečo
povedať

Bratislava marec 2011

Poznámka pre čitateľov

Toto dielo je životným príbehom. Vychádza zo súčasných autorkiných spomienok na jej zážitky a skúsenosti nadobudnuté počas viacerých rokov. Niektoré mená, miesta a opisy boli zmenené a niektoré postavy vznikli na základe spojenia viacerých reálnych osôb. Dialógy a opisy udalostí boli vytvorené podľa spomienok, v niektorých prípadoch boli skrátené tak, aby bol zachovaný ich obsah.

Tvoje mlčanie ťa neochráni.

AUDRE LORDE

Oheň nezaložíš, ak sa bojíš,
že sa tvoj malý svet rozpadne.

BRUCE SPRINGSTEEN:
Dancing in the dark

Mlčať znamená zomrieť.

Heslo hnutia ACT UP
(*AIDS Coalition to Unleash Power*),
1987

Prológ

Som chodiace biologické nebezpečenstvo – vyhrievaný obal plný vražedných vírusových čiastočiek. Nevyzerám choro, ale mohla by som vás zabiť. Patrím ku skupine ľudí, ktorých spája zákerná choroba; so svojou situáciou som sa nevyrovnala a naháňa mi strach. Som nositeľkou imunodeficienčného vírusu a ako taká som ociahovaná znamením hanby, ktoré ma nadtľho prinútilo mlčať.

Toto písanie je pre mňa ako púšťanie žilou. Moje pero prepichuje pluzgiere hanby, ktoré rástli, až kým sa nestali príliš bolestivými. Prečo k nemu muselo dôjsť? Utrpenie vyvolané zatajovaním sa stalo väčším ako strach z odhalenia a jeho následkov. Mlčanie o skúsenostiach so smrteľnou chorobou vo mne vytváralo neudržateľný tlak. Tajomstvo svojho držiteľa rozožiera zvnútra, otvára zapáchajúce a mokvajúce rany. A tie napokon prasknú navonok.

Po odhalení tajomstva páľčivú bolesť vystrieda úľava, ktorú nahradia rozpaky pri pohľade na vzniknutý chaos... Ja som mala čas sa s tým vyrovať. Oni ešte nie.

Takže, čo som to vlastne urobila?

Mala som sex bez kondómu.

A preto by som mala trpieť a umierať osamotene?

A mlčky?

Nelíšila som sa od ostatných, ktorí si mysleli, že sú imúnni proti HIV. Správali sme sa rovnako, no v mojom prípade

bola následkom nákaza HIV. Skutočnosť, že som HIV pozitívna, neznamená, že som zlým človekom, som len človekom, ktorý nemal šťastie. Ale pretože to mnohí ľudia nechápu, mlčala som o svojej chorobe zo strachu, že by som mohla stratiť priateľov, prácu, domov, zdravú myseľ.

Jednou z najhorších stránok HIV je utajovanie. Čo v prípade, ak ochoriete na rakovinu? Dostane sa vám pomoci.

Súcitú.

Lásky.

Pochopenia.

Pochvaly za hrdinstvo počas vášho boja.

Ak stratíte vlasy, dostanete parochne.

Ale čo ak dostanete HIV?

Stanete sa tajnostkárom.

Izolovaným.

Paranoidným.

Váš život sa zmení na jedno veľké predstieranie, aby nikto nezistil, že máte túto chorobu. Neviete, čo by pre vás ľudia urobili, pretože sa príliš bojíte povedať im o tom. Zúfalo sa snažíte zachovať si zdravú myseľ. Žiadne parochne túto stratu nezakryjú.

Ak máte HIV, celkom iste zomriete, ale nemusíte nevyhnutne zomrieť skôr, ako niekto druhý. Ste chodiacim megmentom toho, aký je život krehký. A ľuďom sa nepáči, ak sa naruší ich ilúzia o nepremožiteľnosti. Ľudia sa boja tých s HIV aj preto, lebo im pripomínajú, že nikto nie je imúnny proti smrti.

Desať rokov je dlhý čas na utajenie čohokoľvek. Ak je tým tajomstvom, ktoré si nechávate len pre seba, boj o vlastný život, čas vám začne plynúť podivným spôsobom. Pod ťarchou tohto bremena žijete ako vo veľmi spomalenom filme. Rútiť sa po ceste k blížiacej sa smrti a snažíte sa urobiť čokoľvek, aby ste si predĺžili život, ktorý musíte opustiť. Vaše úsilie

vám spôsobuje bolesti na miestach, o ktorých existencii ste nikdy nevedeli.

Ste akoby v jednom kole, snažíte sa nasat' životnú energiu z každého dňa, pretože viete, že by to mohol byť váš posledný. A keď o tom viete, všetko sa zmení.

Desaťrošie som ukrývala svoje tajomstvo, čakajúc na objavenie liečby, čakajúc na svoje uzdravenie – akupunktúrou, liečiteľmi, prírodnými prostriedkami, zázrakom. Nadprirodzeným zásahom Ježiša, Jehovu, Alaha, Budhu, Krišnu – akéhokoľvek boha. Chcela som zomrieť akýmkoľvek iným spôsobom, len nie na HIV.

Snívala som o tom, že môj krvný obeh vypudí odporného návštevníka. Predstavovala som si, že som dostala laboratórne výsledky a zistila, že vírus zmizol. Každé ráno som vstávala s nádejou, že denné svetlo vyplašilo nočnú moru HIV z mojej krvi. Ale každý deň tu bola, a aj potom, ako som sa osprchovala, obliekla a vypila čaj.

Po čase som akceptovala, že budem musieť žiť s vírusom v mieri, inak na mňa zaútočí, aby ma zabil. Prezrela som si ho pod mikroskopom a obdivovala jeho tajuplnú krásu. Snažila som sa čo najviac oceniť jeho flexibilitu a prispôsobivosť. Zatiaľ čo opakovane maril snahy vedcov premôcť jeho množenie, namiesto rozhorčovania nad jeho húževnatosťou som si povedala, že robí len to, čo každý iný živý tvor: snaží sa prežiť všetko, čo sa ho pokúša zabiť.

Napokon som prijala myšlienku, že HIV tu ostane. Povedala som si, že ak tu bude trčať vírus, budem tu trčať aj ja.

Nejako mi to pomáhalo žiť – aj keď som umierala.

Ale nijako to nezmenšilo môj strach z toho, že som označovaná znamením hanby.

Je ťažké opísať, čo cítim pri počutí slova AIDS.

AIDS zriedkakedy vyslovíme uvoľnene.

Vyplývame ho ako niečo jedovaté.

AIDS! AIDS!

Po jeho vyslovení si rukou utri ústa. Pre istotu si znovu odpľuj, aby si sa ho úplne zbavil.

Musíš si znova a znova opakovať, že ľudí odpudzuje tento vírus, nie ty.

Dlhé roky som čakala, že niekto vysloví AIDS rovnakým spôsobom ako rakovina prsníka alebo rakovina hrubého čreva. Dospeli sme už k tomu, že dokážeme ľahko a nenútené hovoriť o iných chorobách spájajúcich sa so sexuálnymi orgánmi a s časťami tela, ktoré sú pre niektorých ľudí chýlostivé. Preto som dúfala, že by sme sa mohli naučiť rozprávať rovnakým spôsobom o AIDS.

Čakala som na deň, keď lekárnik zavolá Hofmannová a podá mi balíček s ťažko prehltateľnými, ale život zachraňujúcimi tabletkami bez znechutených pohľadov ostatných, čo čakajú na obyčajné antibiotiká.

Ale čakala som márne.

Boli rána, keď som sa strachovala, či nie sú moje posledné, mala som pocit, že zomieram a že by bolo fajn k niekomu skočiť, ísť na pohárik vína s kamoškou a vykričať jej svoju bolesť, kým bude pri mne. Mnohokrát som zúfalo chcela porozprávať ľuďom o sebe, o tom, že potrebujem pomoc, aby som sa vyrovnala so svojimi pocitmi. Bolo to, akoby som prehltla odistený ručný granát, ktorý sa vo mne chystal vybuchnúť.

Nakoniec, keď som už dlhšie nevedela zniesť svoju osamelosť a obavy, povedala som to svojim najbližším. Sestre a rodičom. Mám HIV. Počas ďalších rokov som to prezradila niekoľkým ďalším ľuďom, napríklad mojej trénerke jazdec-tva, niekoľkým lekárom a mužom, s ktorými som sa chystala chodiť. Avšak väčšinou mi hanba zapečatila ústa. Jednej kamarátke som to nepovedala temer desať rokov.

musím vám niečo povedať

Vždy keď som sa ľuďom zdôverila, že mám HIV, povedali mi svoje tajomstvo.

Boli na potrate.

Zabili niekoho pri havárii.

Radi by sa stali ženou.

Tieto chvíle nečakaného odhalenia som zažívala pri ľuďoch, ktorých som dobre poznala, ale aj pri tých, čo mi neboli celkom známi. Zdôverenie sa s HIV akoby dotlačilo druhých, aby predt mnou otvorili svoje vnútro. Uvažovala som, či je to prejav ich empatie, prejav ich nevysloveného poľutovania a pochopenia, že je to v poriadku a že dostať HIV nie je to najhoršie, čo sa človeku môže prihodiť. Alebo možno bolo pre nich jednoduchšie povedať mi o vlastných hrozných tajomstvách, ako povedať niečo – čokoľvek – o takej obávanej téme, ako je HIV.

Azda ľudia prišli na to, že na moje odhalenie o HIV sa nedá nič povedať. Jednoducho prehovoríš a strach zo zožierajúceho tajomstva je preč. Bol to skvelý pocit zbaviť sa bremena, ktoré bolo ťažšie nosiť, ako povedať. Vyslovila som pravdu a hrôza sa skončila.

Pretože nezáleží na tom, nakoľko je tvoje tajomstvo temné, vždy keď o ňom niekomu povieš, stáva sa ľahším.

Aj keď som odhalila svoju situáciu i v prípadoch, keď to nebolo potrebné, nikdy mi nenapadlo oznámiť to celému svetu. Nepovedala som nikomu, aký je reálny život s HIV pre mladú slobodnú Američanku. Pretože som nechcela, aby sa o mňa druhí obávali. Pretože som ich nechcela zaťažovať pravdou. A pretože som sa veľmi obávala, že by ma mohli súdiť.

Až doteraz.

R E G A N H O F M A N N

Zima 1996 – jeseň 1997

Kapitola 1

Posledné bezstarostné chvíle svojho života som strávila plávaním s delfínmi. Moja mama sponzorovala delfíny v mene nás oboch – mojej mladšej sestry Tracy a mňa, a dala nám ich ako vianočné dary. Rozbalili sme ploché škatule, v ktorých boli zábery usmievajúcich sa sivomodrých morských cicavcov, a zmätene sme na ne zírali, až kým nám mama neukázala letenku skrytú pod fotkami. Druhou časťou jej daru bol výlet na Floridu, aby sme mohli vidieť tieto nosaté stvorenia na vlastné oči. Naše delfíny žili v zariadení povoľujúcom návštevy ľudí, ich prežitie čiastočne záviselo od šľachetnosti ľudí, ako bola moja mama. Veľmi sa mi páčila predstava, že mám vlastného delfína.

Odmalička som bola posadnutá zvieratami. S maminou sme minuli celý majetok na krmivo a veterinárov pre divé a stratené mačky, psov, ovce, dravé vtáky, medvedíky čistotné a kone, ktoré len málokedy chápali, čo pre ne robíme. Pri pokusoch o záchranu ich života sme preto boli často pohryzené, doškriabané, dobnuté alebo kopnuté. Naučili sme sa, že naše nutkanie zachraňovať zvieratá je bezpečnejšie riešiť sponzorstvom z diaľky a samotné konanie nechať na profesionálov. Vďaka mojim ťažko zarobeným dolárom si teraz niekde spokojne žije lamantín a vlk. Ale nedajbož, ak sa poranený a zmätený medvedík čistotný pripletie rovno pred moje auto. Naťahujem si kuchynské rukavice, ktoré no-

sím v kufri na takéto situácie, a chystám sa dať chľpatého priateľa do škatule (tú mám taktiež vždy v aute, len pre prípad). Potom ho zoberiem do centra pre divo žijúce zvieratá. Je to na porazenie, ale to som celá ja.

Raz som sa ujala supa so zlomeným krídlom. Pokojne ležal na prikrývke na zadnom sedadle auta, keď mi zrazu do cesty vbehla veverička. Prudko som šliapla na brzdu, sup sa pokúsil udržať rovnováhu mávaním dobrým krídlom a tento pohyb ho nejako vymrštil na sedadlo spolujazdca. Chlapík v pickupe, ktorý stál na červenu vedľa mňa, zízal na môjho okrídleného pasažiera s otvorenými ústami. Asi som vyzerala trochu zvlášťne s obrovským čiernym dravým vtákom sediacim pokojne vedľa mňa. Pri záchrane nerobím žiadne rozdiely. Červy, chrobáky, netopiere, potkany, hady, lasice, jašterice – všetci si zaslúžia žiť. Nakoniec, potkan je presne taký ako veverička, len bez kožušinky na chvoste. Či je niečo rozkošné a niečo iné odporné, závisí len a len od vášho pohľadu na vec.

Niekoľko mesiacov nato, ako sme dostali delfíny, sme sa s mamou a so sestrou ocitli v rôznych lietadlách – mama išla z New Jersey, Tracy z Washingtonu a ja z Atlanty, cestujúc do krajiny plnej slnka a piesku, kde sme sa mali stretnúť.

Na letisku v Miami sme si po rozrušených rýchlych objatiach na privítanie prenajali auto. Mama za volantom Dodge Intrepid vyštartovala z letiska netypicky vysokou rýchlosťou. Šli sme po nekonečnom rade malých mostov spájajúcich časti súostrovia v Golfskom prúde smerom ku Grassy Key – sídlu Výskumného centra delfínov.

Rútili sme sa medzi širokými pásmi modrého mora, míňali sme jeden dláždený oblúkovitý most za druhým, akoby naša cesta kopírovala chrbát brachiosaúra. Ani jedna z nás si nebola istá, akým smerom sa budú ďalej vyvíjať naše životy,

ale rútili sme sa tam na plný plyn. Moja dvadsaťšesťročná sestra chodila so svojím budúcim manželom Joshom a študovala právo vo Washingtone. Ja som mala dvadsaťosem, pracovala som ako novinárka na voľnej nohe a zotavovala sa z bolestivého rozvodu. S mojím neodolateľne príťažlivým a atraktívnym prvým manželom Andrewom sme sa rozišli jedenásť mesiacov po svadbe, ktorú sme mali na jar 1994. Počas nášho manželstva sme sa každouchý týždeň prebúdzali v sobotné rána s celkom odlišnými predstavami, čo budeme robiť. Andrew chcel hrať golf, pričom ja som naňho mala čakať vo svetlej plisovanej tenisovej sukničke v športovom klube Devätnásť jamka. Ja som sa chcela túlať po lese v maskáčových nohaviciach a hľadať kosti zvierat, parohy, korytnačie panciere, pierka a hniezda, aby som ich pridala do svojej zbierky prírodných zaujímavostí.

Keď som bola dieťa, našla som na okraji lesa vybielenú kravskú lebku. S ockom sme vtedy jazdili na vozíku po golfovom ihrisku. Zobrali sme ju a ocko, ktorý vo voľnom čase maľoval, aby tak relaxoval po rušných pracovných dňoch vo funkcii výkonného riaditeľa, ju položil na kuchynský stôl a strávil týždeň pri stvárňovaní jej podoby vo svojich akvareloch. Kostí pre mňa vždy znamenali niečo zaujímavé, pre Andrewa boli špinavé a zvláštne.

Bohužiaľ, až po svadbe sme si s Andrewom uvedomili, že sme nezmieriteľne odlišní. Chcel, aby som mu pripravovala domáce raňajky, ktoré v detstve nemával; ja som zas nikdy nevarila, uprednostňovala som hromady lievancov hojne poliatych sirupom v reštauráciách IHOP. Rada som bez prestania a nahlas rozprávala o svojich pocitoch, no on ma len počúval, zareagoval málokedy. Tri roky naplnené láskou sa nedajú zredukovať na lievance a spôsob komunikácie. Tieto skutočnosti poukázali na to, že naše celkom odlišné životné štýly a predstavy nám nedovoľujú žiť bok po boku bez toho,

aby sa jeden z nás nezmenil. A každý z nás sa mal rád taký, aký bol. Len sme sa nepoznali či neboli schopní ukázať sa jeden druhému v pravom svetle predtým, ako sme urobili rozhodnutie, že zvyšok života prežijeme spolu.

So zlomenými srdcami sme sa rozišli ako priatelia.

Keď sme s maminou a s Tracy uháňali v ten deň cez Keys, ešte vždy som sa spamätávala z dvojitého šoku, a to z manželstva s takým perfektným mužom, ktorý sa ku mne tak perfektne nehodil, a z myšlienky, že teraz v dvadsiatich ôsmich rokoch začínam novú etapu života. Len prednedávnom som si myslela, že mám už všetko naplánované.

Krátky čas som chodila s Antoniom, ktorý bol tiež rozvedený. Náš vzťah som ukončila po pár mesiacoch, keď mi bolo jasné, že ešte nie som pripravená milovať niekoho iného.

Mamina sa vydala za Franka v ten istý rok, ako som mala svadbu ja. Dva roky po rozvode s mojím otcom. Moji rodičia boli zosobášení dvadsaťsedem rokov a rozišli sa, keď som mala dvadsaťpäť. Podvedome som si myslela, že moje manželstvo s Andrewom pomôže vrátiť všetko späť. Nestalo sa. Moja mama vyzerala spokojne. Boli sme plné bezstarostnej nálady, znásobenej tým, že sme mali pred sebou dámsku jazdu, dlhý víkend, plný ničnerobenia. Čakalo nás len posedávanie na slnku, jedenie, popíjanie rumu, rozhovory a hry s delfínmi.

Mamina si zopla tmavohnedé vlasy do voľného konského chvosta, čo bolo pre ňu úplne netypické. Zvyčajne jej padali na ramená v jemných čokoládových kučerách. Rozmýšľala som, či sa zbavila svojich horúcich natáčok, a dúfala som, že áno. Temer nikdy som nevidela jej husté vlasy nenatočené. Ako malé dievčatko som jej s radosťou dávala pusku na dobrú noc, keď vyšla zo sprchy, svieža a teplá, zakrútená len do županu. Mokré vlasy mala zvinuté pod vy-

sokým froté turbanom v štýle broadwayskej star Carmen Mirandy spred polstoročia; váha turbanu jej exoticky vytiahla kútiky očí. Nasledujúce ráno bola jej tmavá hriva vždy rozviata a kučeravá. Málakedy vyšla von tak, že nevyzerala ako filmová hviezda. Nemusela vynakladať veľké úsilie, aby bola ako jedna z nich. Mala výbornú postavu a hustú kaskádu vlasov, takže k pôvabnému výzoru jej stačil len rýchly dotyk matného korálovočerveného rúžu. Mamin konský chvost z vlasov znamenal príslub skvelej zábavy počas nášho dámskeho víkendu na Floride. Bude uvoľnená, v pohode, bez toho, aby si všimala iných ľudí.

Ako sme sa hnali diaľnicou na juh, všimla som si, že aj Tracy vyzerá uvoľnene. Ani pre ňu to nebolo typické. Hoci je o dva a pol roka mladšia ako ja, pre jej elegantný a povznesený kráľovský výzor si mnohí myslia, že je staršia. Mala na sebe top uviazaný okolo krku, ktorý odhaľoval viac bledej pokožky v dekolte ako zvyčajne. Obávala som sa, že ju slnko poriadne pripečie, ale keďže ju poznám, určite na seba natrela množstvo ochranného faktora 40 – pre prípad, ak by sa nejaký slnečný lúč predral cez tónované sklá auta.

Na cestu som namixovala na kazetu hudbu, trochu John-nyho Casha, nejakého Elvisa a hlavne Grateful Dead. Počas jazdy som vystrčila ruku z okna, horúci suchý prúd vzduchu sa kĺzal po jej vnútornej strane až do mojich voľných letných šiat. Zhodila som si topánky a vytiahla sponu, ktorou som mala zopnuté blond vlasy dlhé po pleciah. Vánok odvieval všetko napätie nakopené počas dlhej zimy. Mamina pustila kazetu a všetky sme vysokými falošnými hlasmi spustili *Good Lovin*. Keď sme sa na sebe začali smiať, spomenula som si na výrok svojho starého otca: „Keby všetky vtáky v lese s falošnými hlasmi prestali spievať, les by sa stal veľmi tichým miestom.“

Bolo to niečo podobné, spolu sme zneli fajn.

Po dvoch hodinách cesty a zastávke na odpočívadle Shell Man (kde som do svojej zbierky prírodných zaujímavostí prikúpila červenú bahamskú hviezdicu z mora) sme dorazili k Výskumnému centru delfínov, pripravené „dať sa ošpliechať“, ako hlásala ich webová stránka.

Centrum vyliečilo Flippera (originál filmovej inšpirácie), ktorý uviazol v rybárskej sieti a spriatelil sa so svojím záchrancom. Odvtedy centrum zachraňovalo, študovalo všetky druhy morských cicavcov a obhajovalo ich práva. Jeho prácu využívali na zastavenie masakrovania veľrýb.

Bola som veľmi skeptická, či stretnem práve svojho delfína (ťažko by som ho vedela rozpoznať podľa fotografie), no cvičitelia z centra nám sľúbili, že nám naše delfíny osobne poďakujú za štedrý mamin príspevok. Po registrácii sme odišli do izieb, aby sme sa prezliekli do plaviek a pripravili na inštruktaž. V triede, ktorú tvorilo zopár drevených lavíc pod doskovou strechou, sme si vypočuli opáleného muža v klobúku so širokou striedskou a s nakrémovaným nosom, ktorý nám opísal históriu záchrany a výskumu delfínov.

Povedal nám, že pri príchode hurikánu personál znižuje ohrady z pletiva, ohraničujúce jednotlivé nádrže, takže delfíny môžu kvôli bezpečnosti vyplávať na otvorený oceán. Vždy sa vraj vrátia späť. Pri myšlienke, že delfíny podporované mojou mamou sú vlastne polodivé, som sa hneď cítila lepšie. Nechcela by som, aby dotovala delfíny držané v chlór-rovom zajatí v turistickom centre, kde sú nútené plávať s pištiacimi deťmi a na večeru nedostanú ani rybu. Výskumné centrum delfínov sa riadilo pravidlom, že je tu pre delfíny, a nie pre hostí, či už si sem prídu zaplávať, alebo nie.

Ktokoľvek, kto pochybuje o inteligencii delfínov, len potrebuje spoznať ucelený systém ich zvukových signálov, aby sa o nej presvedčil. Cvičitelia privolávali delfíny na hladinu dlhými tyčami, ktoré ponorili do vody. Na ponorených kon-

coch boli upevnené veľké biele drevené predmety rôznych komplikovaných tvarov. S maminou a s Tracy sme so zadržaným dychom stáli v plavkách na brehu pokrytom umeľým trávnikom. Cvičiteľ ponoril veľký plastový prút do vody a zamával ním, no nič sa nestalo. Chvíľu počkal, potom švihol prútmi a prudkým pohybom strčil pod hladinu lagúny aj druhý prút. Zrazu som zbadala tmavý obrys delfína vzdialeného šesť metrov. Vyštartoval k hladine, vymrštil sa nad ňu so smiešne otvorenou tlamou, potom dopadol chrbtom do brázdy vzniknutej pri jeho výskoku a cvakaním trojuholníkovitými zubami prosil o rybu.

Zatlieskali sme. Neviem prečo, ale hľadiac na tohto úžasného tvora s očami plnými zvedavosti a prenikavej inteligencie som odrazu tleskala rukami ako malé dieťa. Toto zviera s upokojujúcim pohľadom dokáže z nepatrných náznakov prírody vycítiť príchod hurikánu omnoho skôr, ako túto atmosférickú poruchu vedia zachytiť naše najzložitejšie prístroje.

Jedna za druhou sme vklzli do mora, aby sme sa zahrali s delfínmi. Podľa pokynu cvičiteľa som sa v sivozelenej lagúne zatočila, šliapala som vodu a rozstrekovala ju rukami. Na cvičiteľov príkaz sa delfín pokúsil napodobniť ma. Postavil sa na chvost a plieskajúc plutvami sa otáčal dookola.

Delfíny vedia vycítiť to, čo my nedokážeme. Ak sa bojíte, plávajú pomaly. Ak sa osmelíte, zrýchlia. Odmietli ťahať istú mladú ženu, opakovane sa snažili vziať ju naspäť na breh. Cvičiteľ sa jej opýtal, či sa necíti zle. Povedala, že nie. Ďalší deň sa nám zdôverila s tým, čo delfíny už vycítili, ale ona to zistila až potom – bola tehotná.

Keď som prišla na rad, aby som si zahrala svoju obľúbenú hru „ťahanie na chrbte“, odplávala som do stredu lagúny a rozťahla paže. Pod sebou som zacítila dvojicu dvestotri-

dsaťkilových delfínov, ktoré masívnymi trupmi rozrážali vodu a pohybovali sa v nej ako jedno telo. Keď sa spoločne vynorili z hĺbky, pevne som zovrela ich chrbtové plutvy a ony ma ťahali nadšene po vode. Uvoľnila som si nohy, inštruktor povedal, aby som sa nepokúšala plávať, mala som sa len dať unášať. Krúžili sme stále dookola, ťahali ma ďalej ako ostatných. Nahlas som sa smiala, až som mala ústa plné spenenej morskej vody. Zdalo sa, že vedia, že si užívam jednu z najpríjemnejších chvíľ svojho života. Možno vedeli, že je to naposledy, keď sa môžem cítiť tak slobodne a uvoľnene.

Prvýkrát som si objavila hrčku, keď som čakala na brehu, kedy na mňa príde rad, aby som si zasa zaplávala. Chcela som si oprášiť piesok zo stehna. Zápästím som sa dotkla opuchliny veľkej ako pol golfovej loptičky ukrytej v slabinách. Stlačila som ju. Nebolelo to. Ani ju nebolo vidieť. Obzrela som sa ponad plece na Tracy, chcela som jej ju ukázať, ale tá bola vo vode a nadnášali ju delfíny. Keď sa vrátila na breh, ukázala som hrčku jej aj mame, ale ani jedna nevyzerala znepokojene.

Nikdy mi nenapadlo, že niečo ohrozuje môj život. Zvyšok víkendu sme sa hrali s delfínmi, premávali sme sa po sklovito hladkej hladine lagúny na vodných skútroch, prilievali sme si rum do piňa colady pri večeri, vyspevovali sme si pri gitare, zatiaľ čo slnko klesalo do mora.

Keď nadišiel čas odísť, prisľúbili sme si, že z tejto púte urobíme našu každoročnú tradíciu.

Po návrate domov do Atlanty som zašla za lekárom, keďže hrčka nezmizla. Vyzeral rovnako bezstarostne ako mama a sestra. Povedal, že by to mohla byť mononukleóza alebo choroba z mačacieho poškriabania, a odporučil mi kopu testov vrátane testu na HIV – len pre istotu. Podpísaniu formulára na HIV test som nevenovala žiadnu pozornosť. Tes-